

Нѣкой го удари съ прикладъ, та изпусна пушката си. Това не отчая храбрива войникъ. И той нанесе свѣткавично бързо ударъ съ юмрукъ върху челото на противника, който зашеметенъ падна.

Измъкна Нисимъ окървавения ножъ отъ пушката си, захвърли я, и припна напредъ съ ножа въ ржка.

— Знамето! Знамето! — дерѣше се колкото може Нисимъ.

Другаритѣ му го следваха въ петитѣ. Приближиха се до вражата светиня, като по кървавия си пжтъ оставяха ранени и убити. Още стѣпка-две и ще сж до него.

— Ураа!

Музиката свирѣше на атака.

Завърза се страшна и отчаяна борба около знамето. Вразитѣ трѣпнѣха отъ ужасъ предъ мисълта, че ще имъ се отнеме честъта и името на полка. И съ още по-голѣма ожесточеностъ защищаваха знамето си.

Ето го, то мина въ ржцетѣ на нашитѣ герои.

Около тоя, който го грабна, се струпяха вражитѣ сили и го отнеха.

Нѣколко пжти знамето минава отъ вражи ржце въ наши

Дръжката на знамето бѣ счупена. Вразитѣ се мжчеха да го откъснатъ отъ нея и отнесатъ. Сполучиха. Въ тоя сждбоносенъ мигъ Нисимъ се хвърли съ яростъ, заби ножа въ гърдитѣ на тоя, който го притискаше до гърдитѣ си и съ нечута сила му го отне. Като удавникъ Нисимъ впи прѣститѣ си въ него и го притисна до сърдцето си съ мисълъ да не се раздѣля съ тая хоругва.

Нисимъ загина подъ смъртоноснитѣ удари на вражитѣ ножове.

Той се сгромоляса върху знамето и го покри съ трупа си. Върху Нисима паднаха още нѣколко наши **убити**.

Нашитѣ смѣлчаци се впуснаха и пометоха вражата сила.

Лицата на нашитѣ герои просияха отъ радостъ, погледътъ **имъ** се разведри и усмивка заигра по устнитѣ имъ.

Когато санитаритѣ прибраха труповетѣ на героитѣ, намѣриха и Нисима падналъ по очи, съ силно вчепкани въ знамето прѣсти.

Началникътъ на дивизията, ведно съ офицеритѣ и войницитѣ, взели участие въ боя, присжтствуваха на едно велико погребение.

Следъ вѣрския обрядъ надъ тленнитѣ Нисимови останки, дивизионния началникъ произнесе едно високородолюбно и назидателно слово.

— Юнаци, — обърна се той къмъ войницитѣ, — вие, които бѣхте свидетели на героичния подвигъ на Нисимъ Меворахъ Хаимовъ, вие, които се борихте самоотвержено съ нѣколкократенъ повече отъ насъ противникъ съ очитѣ си видѣхте, какъ се мре за свободата и величието на България. Вашиятъ